

κι ήρμεις που υπερέβαινε χλωσιμιά, με το φίλο πρόσωπο,
επιβίωση κι αυτό, ξεφουρνιμένα.

Και αν αξιολογούμε...

Είπατε παραπάνω από που δεν αξιολογούμε
και γιατί. Απομακρύνετε κατακρίσιμη, εισόδους
ζώνες και χλωσιμιάς «εννοήσιες»,
ήπρευστο μερικά δελτία γρωσιμιά για γλώσσα
φωνητική νεοελληνική.

Εξαιρέτως μικτή δημοτική και καθαρεύουσα, όση
κονιάθηκε πιά.

Με νόριο στόχο να εξυπηρετεί τους πολλούς, κοινούς νεοέ-
λληνες.

Θα γράφεται όπως μιλάει - εξαιρέτως οι τεχνικές
αποχρώσεις - θα είναι αυστηρή σε διεικδοσία,
κέρμα τα δημόσια δοξά σήματα και ποιήματα.
Θα ειδικώσει γοργή ευάριστη.

Η ανωνυμία δε γίνεται
από πούθενά μα είναι ημιά παραπάνω αιδό
φωβική όμια κι βωέρομε.
Π.χ κάποιος από τους «έξυπνους» δημοσιογράφος
πέταξε κι γένη «καμικάκι» για τα μηχανάκια, έτσι
του άρεσε. Σε συνέπεια γοιών κάποιον δημοσιογρά-
φου με ανώτερο αστυνομικό, κι αυτό δηλώνει ότι έχει

2-3 κατηγορίες "καμινάφι"; όσα χρησιμοποιούν το κομμάτι και πάνε στη δουλειά τους φρόνιμα, όσους δεν μπορούν οδηγία της προχαίας και καταλήγει στα "καμινάφι".

Ότι με ζέση άγνωστη στους πολλούς και πολλούς κάνει το κακό τη φιλαρία του Μιωνέζα τη η δίωξη αχά να κτη-
6 η της καλής γνώμης, και οι φταίχτες καταρύνονται,
κέρδισαν "ζέση" ύλη. Αν τους ζέγανε "οι ζύβες", "τα
όργια" ... ίσως και να τρεωότανε.

Εξάλλου "καμινάφι" ζέσε γαϊτανέζια τους εθελοντές,
προορισμένους να ευσταθούνε με αυτοί με 2' αεροθάλαμο,
πέφτοντας σε σημαντικούς στόχους εκδριμύς.

Τόση γελοιογραφία χρωστική και ου ειαστική γελοιο-
γραφία είναι. Αν κανένας μελάντης εξ Αμερικής διαφύμμε
- τα συνθησικά "γυρί" "εδώ ΑΘΗΝΗΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ" χρασε δά
βρίσκει πεδία;

Εδικοί χρωστολόχοι, παιδαγωγές, έστω ειδικευμένοι, έστω
υπουργοί δά συνελέσσανε το εγώφουμε, με δι η η, τ ρ η η
ε ο δ ο ν η - όπως οι ειταρχημαίς οργανωτικοί στην
εθνική ανέγερση για να τεχνηώς γνώσεις, των παιδαρχία,
δ' επαφή με ανάρτες, αναπροσωπίες = το γαε.

Προχωρούμε και προβλέπουμε σύμφωνα με τους άγραφους
κατόνες της βωστικής δημοτικής - δηλαδή γνώση
που ανέχει περιπέτες και δίωχμούς. Τι δρέγανε όπως-όπως

2-3 κατηγορίες: «καμινάφι»; όσα χρησιμοποιούν το κομμάτι και πάλι στη δουλειά τους φρόνιμα, όσους δεν μπορούν ακόμη να προλάβουν και καταλήγει στα «καμινάφι».

Ίσως με φέρει άρρωστη στους πολλούς και τους πάντες το κακό τη στιγμή που Μιωνέται τη η δίμηνη αγωγή να κινήσει η τα οποία γρήγορα, και οι φταίχτες καμαρώνουν, κερδίζουν «ζέλο» υγείας. Αν τους φέρει «σε γυμναστήρια», «τα όργανα»... ίσως και να ντροπιάζονται.

Εξάλλου «καμινάφι» φέρει παιδαγωγία τους εθελοντές, προορισμένους να εισπνεύσει οι αυτοί με 2' άρρωστα, πέφτοντας σε σημαντικούς στόχους εθελοντών.

Τόση γελοιογραφία χρωστική και ούβια οζιική γελοιογραφία είναι. Αν κανένας μελέτησε εξ Αμερικής διαφύμια - τα συνθήματα «γυμνάζω» «ΕΔΩ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ» άραγε δά βρισκεί πελάτες;

Είδικοι χρωστικοί, παιδαγωγοί, έστω ειδικευμένοι, έστω υπορχοί δά συντελέσουν το εγχείρημα, με διηγή, τριηγή εοδώνη - όπως οι ειδαρχηματοί στρατιωτικοί στην εθνική αντίσταση για τις τεχνικές γνώσεις, την παιδαγωγία, σ' επαφή με αντάρες, ανυποχώρητες = το γαό.

Προχωρούμε και προβλέπουμε σύμφωνα με τους άγραφους κανόνες της βωστικής δημοτικής - δηλαδή χρώμα που ανήκει περιπέτες και δίωχτους. Τι άρέγανε όπως όπως

χρήσιμα και άχρηστα και πάλι βουζά. -

Τα νεοελληνικά δά είναι γλώσσα και τ α φ α ρ ι κ ή.
 Ξεμάδαρη από πριν, από μέσα της; «περιορισμοί και σχήμα»
 εγγυημένα από τη σωστή της δημιουργική προέλευση. Του διατηρεί
 περιορισμοί και σχήμα από, ισοδύναμο απλοϊκό, ποτέ δοτό.
 Ξαν εωτράμματα, εα γρωμιά και αμφιβολίες και σοφία...
 Αν βάζουμε στο πού μας τους «αρχαίους», χωρίς αερωτικές
 πως είμαστε «απόχοι», πάντως είναι απόλαυση και ουσία
 πόσα είπανε αλλά και σοφά εωτράμματα, γρωμιά.

Δέν δά χρειάζεται α ρ ν η ρ ι κ ή σχήματα φόρου
 για εωτράμη ούτε στη μέση ούτε πούθενά: «δέν ζέρω αν
 μας εωτράμματα να πομίζουμε...»

Ούτε ποταμός, μάλλον καθόλου ευκαιρία δυναμική, ποτακλι-
 κή, δηλαδή γαργαλιούς, αχχισμούς: «δα ήδρα τα...»
 «εωτράμματα μου τα...»

Και πάλι άλλα παιχνιδίσματα, γαργαλιές: επί μια
 ώρα, ένας βλαστημικός αυταχίζτας με καινοτομία βλαστημική
 - ρυθίζουν τη φράση σε μέλλοντα, γαργαλιές χωρίς φόρο «δα μι-
 λήσει...» «δα έρθε...»

κρήνημα και άκρηστα και πάλι βαστά -

Τα νεοελληνικά δα είναι γλώσσα καταφραστική.
Ξεμάδαρη από πριν, από μέσα της, «περιεχομένο και σχήμα»
εργημένα από τη βασική της δημιουργική προέλευση. Του δική της
περιεχομένο και σχήμα από, κωδίκου απλοϊκό, ποτέ δοτό.
Ζαν εωτγράμματα, σα γρωμιά και αφιβολίες και σοφία.
Αν βάζομε στο πού μας τους «αρχαίους», χωρίς αεραφίες
πως είμασθε «απόστολοι», πάντως είναι απόλαυση και σοφία
πόσα είπανε από και σοφά εωτγράμματα, γρωμιά.

Δέν δα χρειάζεται αργητική σχήματα φόρου
για εωτγράφη ούτε στη μέση ούτε πούθενά: «δεν ζέρω αν
μας εωτρέπεται να κομίζομε...»

Ούτε ποτώς, μάλλον κατόλων Ευρωπαϊκή συμπεριε, υποακτι-
κή, δηλαδή γαλλισμούς, αγγλισμούς: «δα ήδεται τα...»
«εωτρέπεται μου τα...»

Και πάλι άλλα παιχνιδίσματα γαλλισμεί: υπό μια
ωράζη, ένας βλασφημικός αυτεχίζεται με κατωτικό ερωτώτα
- ρυθίζουν τη φράση σε μέλλοντα, γαλλισμεί χωρίς φόρο «δα μ-
θήσει...» «δα έρθε...»

Η δηροαυή δε συτθίγει και τωρα δέ θα συτθίγει
 τ' αφηρημένα ουσιαστικά: «διωμοσούνη» «ιαυία»
 «σαταράηη» «βρακία». Το ναίνε ειθιθετω ουσιαστικό:
 «ο διωμοσ» «ο ιαυός» «ο σαταράηη» «ο βράυος»

Αδουαείη, αυλάκιστον εμειθίγει τιν προ γυ γ ο χ ι α,
 ειθιθρηία δειγύ, πατηρωμέη μαχιστοα: εφημερίδες, περιθιυά
 κάθε τόσο αυζάνουη τω βεγίδες. Το καρύ βρέπουη ότι αυρί-
 βινε αρκειά, ποτί τόση φ γ υ α ρ ι α, τόσα εχκήμια,
 περιγραφέη και γεωτομέρειη, τόσα πρόβωθα τω «ημέρας»,
 κωρή σιστορηία τόχου και κώρου κωμιά.

- Όταν ζείγουνε ζέμε τωμπίες κρημασμένες σφραβά
 με βέγος «προς τ' αριστερά» που οθιγούνε «δεξιά».

Όταν ζέρομε αυά αυη δέ θα είναι η νεοελληνική
 χρωσθα ε υ κ ο λ η , έτοιμη, βάρηη ένα τόμια, ένα
 περιστατικό σε αυρία διπλα σου βραίνη εκφραει
 ηωσθική βωσθι = φω.

Ζέρομε αυά αυη το ρέμα έχει διακοπίη, βράβηη, ζέρομε
 που βρισκοται σι βράβηη, από που σι διακοπίη.

Όλα που κρημασονται α λ λ α χ ή , τότε θ' αλλαζούνε

θ' αλλαζου και η σ τ ι ζ η
 που διαφέρει από αυ γαλαυή με τα τόσα κόμια με
 η κωρή ζέγυηη από πάνω, για ποτήη «αποκώσθηη».

Η νεοελληνική φράση τωο μετωκάρηη.

Η δημοτική δε εμπίπτει και τώρα δε θα εμπίπτει
 τ' αφηρημένα ουσιαστικά: «διουασούνη» «μαυία»
 «σαταλάνη» «βζακιά». Το να είναι ειδικό ουσιαστικό:
 «ο διουας» «ο μαυός» «ο σαταλάς» «ο βζαυας»

Αδυναμία, συνάκτιστον εμπίπτει των προχυζοχία,
 ειδική μια δειγνή, παρημέτ μαζιστά: εφημερίδες, περιοδικά
 κάθε τόσο αυξανόντως βερίδες. Το καρά βλέπουμε ότι αμρί-
 βουνε αραιά, ποτέ τόσο φηυαρία, τόσο εχκήμαϊα,
 περιγραφές και ζωομερίες, τόσο πρόσωπα τω «ημέρας»,
 χωρίς σιτισομία φόου και κώρου κερμιά.

- Όταν ζείγουνε ζέμε καμπέτες κρεμασμένες σφραβά
 με βέρος «πρω τ' αριστερά» που οδηγούνε «δεξιά».

Όταν ζέρομε αδια αως δε θα είναι η προσημνική
 χρωσθα ε υ κ ο λ η , έτοιμη, βάρης ένα τήμα, ένα
 περιστατικό σε αρία δίπλα σου βραίνω ε κ φ ρ α ε η
 ηωσική αωσική = φω.

Ζέρομε αδια αως το ρέμα έχει διακοπές, βράβες, ζέρομε
 που βρίσκονται οι βράβες, από που οι διακοπές.

Όλα που κριάζονται αλλαγή, τότε θ' αλλάζουνε.

θ' αλλάζει και η ο τ ι ζ η
 που διαφέρει από τη γαλατική με τα τόσα κόμματα με
 ή χωρίς κελίες από πάνω, για πολλές «αποκρώσεις».

Η νεοελληνική φράση πιο μετωπιαία.

Ο η x ο s που έχει σχέση στενή με τον
π ρ ο φ ο ρ ι κ ο γόχο, σήμερα με αυτό είναι αλλοπροσώ-
πος, τότε υπαρχαίτος τότε μοτοζονός, φυσική ομψία, η x ο s
φ υ β ι κ ή ο s βόανος. Πλού πρόσωπητός και
εων ομψία και σε διμώτες ευμηθής, «ελα μέγα
εμπρώθεις» χηθίτες.

Α κ ο υ s αιδό μαυρία βόανια καταλαβαίνεις
που είναι γυθίμη χηθία = ελληνικά καιτά.
Και οι φανί που εδάναμαρβάνουν το ίδιο πόνμα, ευμίδω
μηκίως «ετοι εθόμω τοπο η ώρα θα είναι», «πε-
ριμείτε στο χκούμω» ηζητρονιά ηωθωθίμείες
- θα έχουν απωπαθεί από βενίτες σε ψχο ζέτο.

Μοιπί αιδ' η αεθόθεις θα σφηνί πωγίω και θα
μπί πρώτα η x ο β ω β τ ό η α κ ο ή, όταν
η επου η ελληνική χηθία εθίρααχθεί.

Και γ ε ι ο η χηθίμη βωθί και αυμηίη
η χηθίμη ευμώθια.
Καθίω και ετομάχι χερό τα κατύη η' αλλοπροσώα.

Κι ο τους, το ζάναμε, τα μην χηθίμεί, η' αλαμιά.

Ουτε βίη εων αλαμίμη τα ευμώθεις: «διαβάστε,
διαβάστε» όπως σε ωεριόμια ευμώθιων τους αρχίους,
βα τα τους θίω η ζρωτο παύ μα να γίνετε και οι κείηρο.
Οι ομαοί καινοί έλληνες σε είναι α ρ χ α ε ι ο ι.

Ο μ κ ο ς που έχει σχεδόν βγει με τον
π ρ ο φ ο ρ ι κ ο γόχο, σήμερα με αυτό είναι αλλοπροσβα-
 ρος, τότε υπαρχαίτες, τότε μοτάτορος, φυσική ομμία, μ κ ο ς
φ υ β ι κ ο ς εθάνιος. Πλού προβωσημένος και
 βουν ομμία και σε ομμίαις ευημίας, «για μέγα
 επιβρώβεις» αχρήριος.

Α κ ο υ ς αιδό μαυρία βωχία καταλαβαίνεις
 πως είναι γνήσιμη γλώσσα = ελληνικά καιτά.
 Και οι φωνές που εδναγαμβάνουν το ίδιο νόημα, εμπίδω
 ημπίδω «εγόν εθόμω τόν η ώρα θα είναι», «πε-
 ριμείστε στο ακουβίω» ημπίδω τω εθωμπίδω
 - θα έχουν απορωθεί από βενέτες σε ύχο ζέτο.

Βοίπαι αιδό τω αιδόμω θα σφιντί τωμπίω και θα
 ημπί πρώτα η κ ο β ω β τ ο γ α κ ο η, όταν
 με όπου η ελληνική γλώσσα εθωμπίδω.

Και γ ε ι θ η γλωσσική βωχία και αυξημένη
 με γλωσσική ευημίας.
 Καθώς και εθωμπί γρό να κωμπί π' αλλοπροσβαίει.

Κι ο τους, το ζάναμε, να μην αχρηστούται, ν' αναμπί.

Ουτε βέβαι στην αναμπί να ευημίας: «διαβάστε,
 διαβάστε» όπως σε ομμίαις ευημίας τους αρχαίους,
 εα να τους θεί με τρώε παύ για να γίνει καμπί κώμω.
 Οι ομμάι καινί Έλληνες σε είναι α ρ κ α ε ι ο.